

DŽESIKA
STOJADINOVIĆ
STOYA

**FILOZOFIJA,
MAČKICE
i PORNIĆI**

Prevela sa engleskog
Katarina Kukuruzović

■ Laguna ■

Naslov originala

Stoya

PHILOSOPHY, PUSSYCATS AND PORN

Copyright © 2018 Stoya Inc.

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ilustracije © Milan Zejak

Fotografija na korici © 2022 Shane Reynolds

Neka poglavlja ove knjige su prethodno objavljena.

„Da li možemo da naučimo nešto o privatnosti od porno-zvezda?“ i „Postoji li dobar pornić?“ prvobitno su objavljena u kolumni lista *Njujork tajms*, prvo 8. marta 2014, a drugo 4. marta 2018.

„Gola cica s duplerica“ najpre je objavljeno u *Izjasniti se kao porno-zvezda: eseji o pornografiji, zaštiti i privatnosti*, 20. oktobra 2015.

„Ema Livri i AB 1576“ prvobitno se pojavljuje na sajtu *Dazed.com* pod naslovom „Porno-glumica ili primabalerina? Nema neke razlike“, 15. decembra 2014.

Tekst „Na putu sa Stoyom“ prvo je objavljen u martovskom izdanju časopisa *Hasler* 2018.

Sadržaj

Ikone	11
Beograd ja volim	14
Šta je pornić-pornić?.	17
Postoji li dobar pornić?	19
Gola cica s duplerica.	24
Da li možemo da naučimo nešto o privatnosti od porno-zvezda?	28
Grafički prikazi, scena 01	33
Dragi Superverznjače	35
Požarne stepenice	38
Prozor	44
Ekonomija	47
Modrica	49
Uzdah	51
KGB	56
Gluma	61

Gostovanje na blogu Vorena Elisa	65
Patrijarhat!	68
„Vatra pakla“ i socijalistički seks	70
Ema Livri i AB 1576	72
Pariz	77
Pariz: još jedno iznenađenje	79
Spora korespondencija	83
Pušenje	85
Đoke	87
Golicanje mašte	90
Okej i bljak	92
Tjub-sajtovi i torrenti: etika piraterije	95
Preživeti apokalipsu samopotamnivanja kože, prvi deo	100
Prijateljska ljubav	103
Na putu sa Stoyom	105
Mič	116
O distrakciji	119
O Radliju, pisano za Rasa	121
Vrteška	124
Gravitacija	126
Cika i pribranost	128
Grafički prikazi, scena 03	131
Kite	134
Upozorenje o uznemirujućem sadržaju: moje e-sanduče	137

Biiip	139
Monopol	141
Vreli [Redigovano].	143
Grafički prikazi, scena 05	146
Put oko sveta: Amsterdam	148
Pariz, Treći arondisman.	150
Krk, Hotelsko naselje <i>Haludovo</i> (pornić u ruinama?)	153
Da izgovorim srpsko R	161
Sloboda kretanja	163
Kud se denula Karmen San Distoja?	166
Kako delovati objektivizacijom.	169
Preživeti apokalipsu samopotamnivanja kože, drugi deo	173
Sredinom decembra 2015.	176
Preživeti apokalipsu samopotamnivanja kože, treći deo	179
Upozorenje o uznemirujućem sadržaju: mačkice	182
Bože, jesi li tu? To sam ja, Stoya.	185
Upozorenje o uznemirujućem sadržaju: religija, nauka.	188
Gradska skupština seksualnih radnika.	190
Upozorenje o uznemirujućem sadržaju: Božić	194
<i>O autorki</i>	197

Ikone

12. januar 2018.

Upozorenje o temama: religija, otuđivanje

Neko je pre neki dan rekao da je pakao izolacija, da je pakao prekidanje veze sa univerzumom.

Prijateljica i ja smo otišle do Muzeja Jugoslavije. Korajući u povratku ka busu ili trolejbusu, ne sećam se više, shvatila sam na novom nivou pitanje koje me je mučilo već neko vreme.

Shvatila sam odakle dolazi jedan deo moje fascinacije ikonama svetaca. One prikazuju ljude koji su imali prave, komplikovane živote što su pretočeni u žitija.

Ja sam daleko od svetice, ali imam i stvaran i komplikovan život. I mnogo puta sam bila pretočena u priču. Ponekad učestvujem. Ponekad se to desi bez mog upliva ili dozvole. To je nuspojava toga što si mikropoznat.

Primitimo ovde odsustvo kvalitativnog rasuđivanja.

Tako je kako je, i nisam spremna da odustanem od svog posla još uvek, niti od pornića, niti od toga da budem

ljudsko biće u javnosti. A i nije kao da jedno ne proizlazi iz drugog. Ipak, ponekad ono što ljudi izruče u moje krilo neće tek tako lako da se ispere.

Ljudi me često vide kao dvodimenzionalnu reprezentaciju, i iskrivljuju moju priču da bi se uklopila u narativ koji su sklopili. Oni na mene projektuju svoju sramotu ili svoju potrebu za inspiracijom.

Ponekad je to sa zastrašujućom količinom mržnje ili obožavanja u njihovim očima. To je dehumanizujuće. To je deo posla.

Kada sam bila gost podkasta „Momci koje smo odradile“, opisala sam ovo kao stajanje na pijedestalu u kontejneru za smeće.

Žene mi kažu da one apsolutno obožavaju [ubaciti ovde bajkovitu ideju o mom životu ili osobini koji toliko neverovatno nisu ja, da se pitam jesu li me zamenili s nekim drugim izvođačem]. Muškarci mi dolaze sa svojim lošim ponašanjem ili svojom gorućom željom da budu „dobri“ i pitaju me da blagoslovim njihove postupke, kao da sam neka vrsta kurve sveštenice.

Ova projekcija i želja za oprostom moraju da služe nekoj osnovnoj ljudskoj potrebi, inače se ne bi održavala. Da je drugačije, ne bi me objektivizovali na ovaj način ovoliko često koliko mi se to dešava. Potrebna nam je neka sila veća od nas samih da na nju zakačimo svoje nade i boli.

Na Zapadu smo zamenili paganske i grčko-rimske bogove jedinim Gospodom avramskih religija, tog jednog Boga kraljevima, kraljeve glumcima i muzičarima, a sada smo dodali zvezde rijaliti programa i jednu porno-zvezdu u taj miks.

(Rekli su mi da Niče priča o ovome, ali nisam čitala mnogo onoga što je on napisao. Možda se vratim filozofiji kada završim promišljanje religije.) Ove zabavljače nazivamo „ikonama“ kada dosegnu određeni nivo hrabrosti ili slave u svom polju. Pojedini novinari su i mene nazivali ikonom, kao i neki koje sam smatrala da su načisto sa mnom, sve dok me nisu stavili na taj pijedestal.

Kada se osećam toliko otuđeno da se pitam koliko to još mogu da podnesem, sveci pravoslavne crkve čine da se osećam manje kao čudak i manje sama, i to tako kako to ne može nijedan prijatelj ili terapeut.

Ponekad kad uspem da saberem svoje misli u iole linearnu putanju, ispadne da je smisao gledao pravo u mene sve vreme.

Beograd ja volim

27. avgust 2017.

Upravo smo se vratili iz muzeja u moj stan. Okrenuo se ka meni i pitao: „Kad bi u ovom trenutku mogla da uradiš šta god želiš, šta bi to bilo?“

Nije bilo potrebe ni da razmišljam o tome. Otišla bih u Beograd i švrćkala se unaokolo.

Od Beograda sva zatreperim. Nema drugog načina da to opišem. Svaki put kad odem, to je nalik na spiritualno iskustvo. Nedostaje mi kad odem, pa vrtim kartice za učenje ćirilice kao laku zamenu.

(Ne mislim da je učenje drugog pisma lako.)

Sećam se da sam prvi put kada sam bila u Beogradu mislila da je tamo neka tanana sreća. Moja ili njihova, svejedno, jer onog trenutka kada sam sletela na aerodrom *Nikola Tesla* poželela sam da poljubim beton.

Bilo je hladno a ja sam odsela na Novom Beogradu. Jedino što sam radila bila je šetnja kroz blokove i tu i tamo razgovarala sa barmenima hotela i disala vazduh.

Beograd me čini više živom. Toliko živom da boravak u drugim gradovima deluje kao san koji nestaje ili neka mlaka imitacija života.

Bilo je toplo kada sam drugi put bila u Beogradu, i odsela sam iza ćoška bivše američke ambasade (zgrada je napuštena nakon što je bila paljena nekoliko puta tokom rata, a ambasada je preseljena u drugi deo grada). Usrećivalo me je da samo ležim na podu u kasne popodnevne sate i osluškujem grad koji se polako smiruje.

Iskreno, Beograd postiže da se osećam baš onako kako se osećam kad se jebem – čulni doživljaj nekih stimulusa jednostavnih poput nežnog povetarca koji nadražuje nervne završetke u mojoj koži.

Sećam se da sam primetila da imam slobodu da se šetam a da me niko ne uznemirava, nema dobacivanja, niko ne zvižduće za mnom (divota!). Isto je bilo u Grčkoj i Turskoj.

Tokom svoje treće posete osetila sam se toliko sigurno da sam najzad mogla da se raspadnem, što se već dugo spremalo. Imala sam obaveze kod kuće, ali to što sam otišla po planu jedno je od mojih najdubljih kajanja.

Želim da upoznam grad do tančina, da zapamtim ulice i male znamenitosti, da mogu da zamislim njegove spomenike kada zatvorim oči.

Beograde, volim te. Da li ću ikada osetiti da si moj?